

Parāprāveśikā

(A Szöveg, mely) a Legfőbb Erő (Śakti) misztériumába (léptet be)
Dicsőítjük a Legfőbb Mester vagy Īsitā Szívét , ki Sphurantī-ként is ismert.
Ki Śakti vagy az Erő formájában jelenik meg Parā --Legmagasabb-- , stb. ,
aspektusaiban, (Ki) immanens (is) és transzcendens (is) az univerzum
tekintetében||

.....

Itt az Én-je vagy esszenciája a Legfőbb Úrnak valójában Prakāśa vagy Śiva ; és
Prakāśa, Vimarśa vagy Śakti esszenciális természete. Úgy hívják Vimarśa (aki,
amikor játszik) nem más, mint aki megnyilvánítja, láttatja –azaz fenntartja és
visszavonja az univerzumot (viśva... viśva... viśva) és „Természetes (Valódi)
Énként” villan. |

Ha a (Legfőbb Tudatosság) Vimarśa vagy Śakti nélkül lenne, létezne,
következésképpen erőtlen lenne és halott |

Valamint, e rendkívüli Vimarśa az Āgama-kban vagy Kinyilvánított Szövegekben
a szavak síkján úgy jelenik meg, mint:

- (1) Cit vagy Tudatosság,
- (2) Caitanya vagy A Teljes Szabadság Tudatossága, mely mindent tud és tesz,
- (3) Parāvāk vagy a Legmagasabb Beszed, mely Saját Rasa-jából vagy
Esszenciális Nektárjából beszél,
- (4) Svāntarya vagy Abszolút Szabadság,
- (5) A Legmagasabb Én Legfőbb Függetlensége ,
- (6) Kartṛtva vagy ṛ a Cselekvő Állapota,
- (7) Sphurattā vagy a Felvillanó Tudatosság,
- (8) Sāra vagy Esszencia,
- (9) Hṛdaya vagy Szív,
- (10) Spanda vagy (Legfőbb) Vibráció, stb Ez okból kifolyólag, a Legfőbb Úr,
kinek valódi esszenciája, a „Természetes Én-ség ”—azaz Vimarśa– (és) kinek
természete Prakāśa Maga , lüktet és ragyog az Ő Legfőbb Párján keresztül,
azaz: Śakti-n vagy az Isteni Erő-n, mely a világ formájában nyilvánul meg
(mely 36 tattva-ból áll), ami Śiva-val kezdődik és a Dharaṇī vagy föld
elemmel ér véget |

Ez a karttva –szó szerint: a cselekvő, tevő állapota, avagy a valódi cselekvője-- ennek az univerzumnak és mint ilyen, nem lehet halott állapotú . Meg a világ megnyilvánulása is e cselekvő miatt lesz látható valójában .Egy ilyen világ igazából nem lehet különböző a Legnagyobb Úrtól, a Cselekvőtől, kinek esszenciája prakāsa. Ha különbözőnek tartanánk azt (Tőle), akkor Prakāsa vagy Fény nélkül létezne, így semmi sem jöhetne létre , a Fény-adóval való (Az Úr Maga) kapcsolat hiánya miatt. . És a Szerencsés Létező (az Úr egy jelzője), kihez a prakāsa által alkotott természet tartozik, sohasem kerül e világ befolyása alá. Az Ő Fényének szilárd kiáradása miatt lesz ez a világ tapasztalható, ezért, mivel ez a világ az Ő Életerejéből való, hogyan fedhetne el Őt?.

Másrészt, meg ha képes is lenne a világ elfedni Őt, hogyan létezhetne és maradhatna fent (Nélküle)? Ezért bár a pramā a (a helyes tudás η vagy Pramā elérésének módja) az (idam... idam), mely által az Ő Valósága vagy Vastu-ja bizonyítható vagy tagadható, az Ő Valódi Léte a Pramātā vagy Szubjektum formájában nyilvánul meg, aki maga bizonyít vagy tagad, mely vizsgálódásra alapozva . Így, mifele pramāηa vagy tudás lehetne hasznos az Ő Valódi Létével kapcsolatban ? Hiszen Ő, (Az Ur) Maga a Valódi Létező avagy Valósága annak, aki a vizsgálódást végzi. Miféle tudás lehetne hasznos egy ilyen Svabhāva vagy Esszenciális Természet eseten? Tehát a Nagy Úr vagy Pūrvasiddha Valódi Fényének állapota, mely annak formájában latszik, aki a vizsgálódást végzi, bizonyított minden egyes létező saját tapasztalása által| Emellett, meg a pramāηa is, mely Rajta –a pramātā-n vagy Szubjektumon nyugszik, a helyes tudás elérésének módszerévé válik. Mi a haszna a nyomorult pramāηa-nak, ami (állandóan) valami új dologként jelenik meg, az Ő Létezésének, -Aki minden „pramiti” (prāmāηa által szerzett tudás) birtoklója bhājaη-- bizonyításában,, Kinek egyetlen formája a Tudó, aki mindig jelenlevő és így a tudható felett áll, mint például test, életerő, kék szín, élvezet, stb, melyek mindig a pramāηa-tól függenek ? |

Ezért a Legfőbb Śiva, - Kinek Esszenciája a hangok sokaságából álló Tökéletes Éntudatosságra való reflektálás - az univerzális megnyilvánulás, ami harminchat tattva-ból áll |

És ez itt a harminchat tattva :

- (1) Śiva ,
- (2) Śakti ,
- (3) Sadāśiva --vagy "Sādākhyā"-- ,
- (4) Īśvara ,
- (5) Śuddhavidyā--vagy "Sadvidyā"-- ; (
- (6) Māyā ,
- (7) Kalā ,
- (8) Vidyā ,
- (9) Rāga ,
- (10) Kāla ,
- (11) Niyati ,
- (12) Puruṣa ,
- (13) Prakṛti --vagy "Pradhāna"-- ,
- (14) Buddhi --vagy "Mahat"-- ,
- (15) Ahaṅkāra --vagy "Asmitā"-- ,
- (16) Manas ,
- (17) Śrotra --vagy "Śravaṇa"-- ,
- (18) Tvak ,
- (19) Cakṣus ,
- (20) Jihvā --vagy "Rasanā"-- ,
- (21) Ghrāṇa ,
- (22) Vāk ,
- (23) Pāṇi ,
- (24) Pāda ,
- (25) Pāyu ,
- (26) Upastha ,
- (27) Śabda ,
- (28) Sparśa ,
- (29) Rūpa ,
- (30) Rasa ,
- (31) Gandha ,
- (32) Ākāśa ,
- (33) Vāyu ,
- (34) Vahni --vagy "Agni" vagy "Tejas"-- ,
- (35) Salila --vagy "Āpas", "Udaka" vagy "Vāri"-- ,
- (36) Bhūmi --vagy "Pṛthivī", "Kṣiti" vagy "Dharaṇī"--

És most ezeknek a tattva-knak a karakterisztikája :

Ezek közül, a tattva, melynek neve Śiva, valójában Paramaśiva – a Legfőbb Śiva—
kinek formája a kizárólagosan Tökéletes ānanda vagy Gyönyör Esszenciális
Természete , mely Akaratból, Tudásból és Cselekvésből áll. |

Az első Vibrációja ennek a Legfőbb Úrnak, akinek vágya, hogy megnyilvánítsa a
világot, valójában icchā vagy Akarat, azaz a tattva, melynek neve Śakti, ez a tattva
változatlan és elfedetlen Vágy.

A sadāśiva tattva, az a forma, mely megmarad, amikor ez a világ, mely mindig egy
kiterjedés, az Én-tudatosság által befedett, vagyis az individuum saját Én-je által .

Az īśvara tattva az, mely akkor van jelen, amikor ez a kiterjedt világ megfordul az
Én-tudatosság –Śakti— által.

Amikor egység nyilvánul meg az ahaṁ –Én-tudatosság- és idam –a világ vagy
univerzum között, az a śuddhavidyā tattva.

Māyā – a hatodik tattva- különbséget vagy
dualitást szór a bhāva-k — kalā-tól (hetedik tattva) pṛthivī-ig (az utolsó) tartó
tattva-k — saját, esszenciális természetére..

Habár, amikor a Legfőbb Úr megragadja Saját Természetét, a Legfőbb Úrnő vagy
māyāśakti által, felölti a korlátolt tapasztaló állapotát, ekkor Őt puruṣa-nak –
tattva 12 —nevezzük.

E puruṣa cselekvéssel és homállyal fedett māyā által, így folyamatosan újjászülető
létezővé válik . Ennek ellenére a puruṣa nem különbözik a Legfőbb Úrtól, de
homálya nem a Legfőbb Úré, hanem egy varázslat eredménye , mely
zavarodottság a Varázsló Akarata szerint nyilvánul meg (ez egyfajta leírása
annak, ami valójában nem leírható szavakkal).

A Felszabadult Paramaśiva –A Legfőbb Śiva—Maga az, akié kétségtelenül a
Függetlenség, melyet a Tudás –azaz śuddhavidyā vagy Tiszta Tudás tesz ismertté,
hiszen Ő a Tudatosság összetett egysége. |

Az Ő Śakti-jai vagy Erői, mint Mindenhatóság, Mindentudás, Teljesség vagy
Tökéletesség, Örökkévalóság és Mindenhol jelenlevőség, bár (esszenciálisan) nem
korlátolt, a korlátoltság felvételével, a kalā, vidyā, rāga, kāla és niyati formáit ölti
(rendre, ez az öt kancuka vagy burok) |

Ebből az öt burokból az, amelyiket kalā-nak nevezük a forrása a puruṣa korlátolt kapacitásának vagy cselekvésének.

A vidyā az oka az ő korlátolt tudásának.

Rāga nem más, mint intenzív ragaszkodás a objektumokhoz.

Kāla kétségkívül az állapotok vagy bhāva-k fokozatossága, melyek megjelennek és eltűnnek, valamint ezeket a múlt, stb (múlt-jelen-jövő) állapotaiba osztja.

Niyati azoknak a korlátozásoknak a forrása, melynek eredményeképpen az „Ezt kell tennem (mama... kartavyam), ezt (idam... iti) nem kell tennem (mama... na... kartavyam)” megjelenik (az individuum elméjében).

E tattva-k ötös csoportját úgy nevezük „kancuka-k vagy burkok”, mert befedik (elrejtik) az Ő Esszenciális Természetét –az Úr Esszenciális Természetét--.

A prakṛti – a tizenharmadik tattva — az első vagy eredeti oka, forrása a tattva-knak, melyek a Mahat-al –a Buddhi vagy intellektus, a tizennegyedik tattva kezdődnek és a pṛthivī-vel – bhūmi vagy föld, az utolsó tattva— végződnek. És ez a prakṛti a Sattva, Rajas és Tamas egyensúlya. Ezért, a természete osztatlan.

A buddhi –a 14. tattva- az első tattva a prakṛti után, mely meghatározza (és) megtartja (felfogja) a tükröződések (melyeket a Legfőbb Én kivitelez), amik vikalpa-ként vagy gondolatokként nyilvánulnak meg.

A tattva, melynek neve ahaṁkāra vagy ego –tattva 15—az

„Ez az enyém ...ez nem az enyém (mama... iti)” koncepcióját fejezi ki. A Manas vagy elme –tattva 16— a fogalmak ideák összességét fejezi ki. Ez a hármas csoport alkotja a belső szerveket vagy eszközöket |

Az öt Jnānendriya vagy a Tapasztalás (felfogás) Erői : śrotra – a hallás ereje--, Tvak – az érintés ereje— cakṣus –a látás ereje— Jihvā – az ízlelés ereje— es Ghrāṇa – a szaglás ereje--. Ezek tartják az objektumok tapasztalását, melyek hangból, érintésből, formából, ízből és szagból állnak, ebben a sorrendben |

Az öt Karmendriya vagy a Cselekvés Erői azok, melyek felsorolása a következő : Vāk – a beszéd ereje Pāṇi – a fogás ereje--, Pāda – a helyváltoztatás ereje --, Pāyu –az ürítés ereje és Upastha – a szexuális aktivitás és megkönnyebbülés ereje--. Ezek cselekvéseket tartanak, melyek karakterisztikája a beszéd, a megfogás, a helyváltoztatás, ürítés és a boldogság aktivitása |

Az öt tanmātra vagy Finom Elem : eredeti formai, úgy mint: śabda – hangminta--, sparśa – tapintás-minta —Rūpa –szín-minta--, Rasa –íz-minta— és Gandha –szag-minta-. |

És végül az öt Mahābhūta vagy Durva Elem: ākāśa vagy tér —más neven éter-- , mely helyet generál , Vāyu vagy levegő, mely életet generál, agni vagy Tűz, mely eget és főz, Salila vagy Viz, mely jollakat es folyik, valamint Bhūmi vagy Fold, mely támaszt .

A szent hagyomány tanítása szerint (A parātriṃśikā 24. aforizmájában) , ez a világ a Szív Magjában nyugszik, mely Szív Maga a Legmagasabb Oltalmazó Isten— A Legmagasabb Śakti-- :

„Miképp a nagy fa, lehetőségként szunnyad a banyan fa magjában, úgy ez a világ, legyen az mozgó vagy mozdulatlan, A Szív Magjába nyugszik ”||

Hogyan? Miképp a vizes edény, vagy tál stb, ami módosult formája, változata – vikāra— az agyagnak, agyag csupán, valódi természetét tekintve, vagy mint a különböző fajta folyadékok, mint víz, stb, csupán a víz állandó, eredendő természetének formái –a folyékonyság formai-- , úgy a Sat –Létező— egyedül az, amit most tanulmányozunk alkotja a tattva-k valódi természetét, melyek a pṛthivī-vel vagy föld elemmel kezdődnek és māyā-val érnek véget ---tattva 6--.

Meg akkor is, miután a „Sat” szóból eltávolítjuk az éppen tanulmányozott ige gyök jelentését tisztává tevő toldalék részt, csupán a 'sa' betű marad, egyszerűen prakṛti-ként –Figyelem, itt most nem a 13. tattva-ról van szó!— azaz elsődleges természetként .

A harmincegy tattva a 'sa' betűben van. Ezután a tattva-k śuddhavidyā –tattva 5-- , īśvara –tattva 4 —sadāśiva –tattva 3-- , (következik) amik esszenciája jñāna – a Tudás Ereje és kriyā – a Cselekvés Ereje , az ezen Śakti-k vagy Erők között levő különbségek és sajátosságok miatt, s melyek anuttara-śaktiban szunnyadnak, mely az 'au' betű szintjén nyugszik |

Ezután a Visarjanīya –Visarga- következik, a minden alatt es minden felett levő Megnyilvánulásának formájában . Paramaśiva Maga, ki a Nagy Mantra --ahaṃ (EN)— —es ki immanens es transzcendens egyszerre, az univerzum tekintetében, ki a Belső Természete az ilyen Szív Magjának, hiszen Ő a Megnyugvás és minden Megnyilvánulás helye, (Mert minden Benne nyugszik es Minden Belőle Nyilvánul meg).| Ő egy jīvanmukta valójában, vagyis az, aki tovább létezik, mint egy hétköznapi ember, miközben el, és aki a szó valódi értelmében beavatott, aki valóban tud és áthatol az ilyen Szív Magjába. Amikor a teste elhullik, az imádott Paramaśiva-vá – A Legfőbb Śiva válik.